

<http://www.larouche.se/nyheter/2009/08/21/mediablockaden-mot-larouche-upphavd>

Torsdagen den 20 augusti visade alla de stora amerikanska TV-bolagen, med kommentarer i hundratusentals bloggar, hur [kongressmannen Barney Frank nedlåtande](#) försökte avspisa Rachel Brown från LaRouches ungdomsrörelse. Med denna och all annan täckning de senaste två veckorna har LaRoucherörelsen brutit igenom i media, och framstår nu som ledare för det amerikanska folkets massrevolt mot [Obamas nazistiska sjukvårdsreform](#). I en artikel i [Huffington Post den 14 augusti erkände författaren Chris Weigant](#) att media inte längre kan förtiga Lyndon LaRouches inflytande.

För mer än trettio år sedan, 1976, skrev Washington Posts Stephen Rosenfeld, i en nu beryktad ledare, att TV, radio och tidningar från och med då aldrig mer skulle rapportera något om Lyndon LaRouche förutom elakt förtal. Rosenfeld levererade svart på vitt det beslut som fattats redan i december 1971 av det anglo-amerikanska etablissemanget att stämpla mot LaRouche. Då var det Sidney Hook, [Kongressen för kulturell frihets](#) stormästare, som strax efter det att LaRouche vunnit en debatt mot den keynsianske ekonomen Abba Lerner, personligen sa till LaRouche, att han skulle tigas ihjäl. LaRouche hade just begått brottet att inför en stor universitetspublik på Queens College våga [bevisa att professor Abba Lerner gick i Hitlers finansminister Hjalmar Schachts fotspår](#).

I sin artikel i Huffington Post angrep Weigant etablissemangets press för att ha brutit med detta nästan 35 år gamla censuravtal. „Jag tror verkligen att några av de överbetalda, välfriserade, prathuvudena på TV till sist insåg och skämdes för att de givit så mycket tid åt folk som normalt borde ha kallats 'pjasar' (t.ex. Lyndon LaRouches medhjälpare). Det är en outtalad regel i pressen, att när man väl är ense om att en person eller en grupp står utanför de normala strömningarna, då är det enda som de förtjänar att bli förlöjligade..." Men, skrev Weigant, „förra veckan befann sig massmedia i ett dilemma. De var så fascinerade av en [video som visade hur en arg människa](#) skrek åt en kongressmedlem, att de visade den så många gånger att de förstod att gjort ett misstag när några av de mest extrema hade gått över gränsen."

Verkligheten blev till slut mycket mer avgörande, än etablissemangets svartlistning av LaRouche, som Weigant grinigt medgav. Det var [LaRouche som först pekade ut Obamas Nero-komplex och som vågade dra parallellen mellan presidentens förljugna sjukvårdsreform och Hitlers barmhärtighetsmordsprogram](#), som ledde till koncentrationslägren och massmorden på judar. När det visade sig att LaRouche hade haft rätt och det amerikanska folket en dag plötsligt vaknade och insåg, att de var på väg att förlora allt för att de idiotiskt nog gått med på en ekonomisk och kulturell politik som nästan lett till ett totalt socialt sammanbrott, startade [folkstormen](#).